

kun frembyder overordentlig ringe Garanti. Men jeg skal bemærke, at det jo er en Sætning, der idelig er bleven gjentagen, ofte til stor Overflødighed, og bekræftet, at Ministre ere meget dødelige som Ministre (En Stemme: S det Hele!) — det er ogsaa sandt, men det kommer ikke os ved — og, selv om man altsaa kunde have fuld Fortrøstning til, at en Lov vilde blive udført paa en vis Maade af en vis Minister, saa kan man dog ikke overse, at en Minister som saadan har temmelig kort Varighed. Det er jo ikke mere end et Par Dage siden, at den nuværende Justitsminister er sluppen levende bort fra et Damoskæsværd, som han selv havde hængt over sit Hoved, og at det maaskee kun har berøvet paa een eller to Stemmer, om han endnu skulde være Minister, og man har jo ogsaa tidligere Exempler paa, at Ministre undertiden ere temmelig sprøde og kunne udtræde af et Ministerium paa Grund af politiske Spørgsmaal, hvorfor jeg ikke troer, at noget Menneske i Verden kunde være faldet paa at gjøre dem ansvarlige. Jeg troer altsaa, at den Fortrøstning, at den nuværende Justitsminister paa bedste Maade vil sørge for Sagen, og at den Formening, at vi kunne være beroligede dermed, i og for sig er urigtig, ja at den ikke engang passende kunde fremsføres overfor de Erfaringer, som foreligge for os om andre Justitsministre, der sandelig have havt ligesaa god Bestalling og Aldkomst til at nyde Tillid som den nuværende Minister. — Det forekommer mig derhos ogsaa, at hans egne Anskuelser om, hvorledes denne Sag kunde være videre at fremme, ingenlunde ere grundmurede, thi han sagde nys — har jeg misforstaaet ham, beder jeg ham rette mig, men jeg opfattede ham idetmindste saaledes — at, forinden der kunde være Tale om endeligt Ordning af denne Sag, maatte der atter sammenkaldes en særlig islandsk Forsamling i Genhold til det Løfte, der var givet i 1848; men i et af Bilagene til Motiveringen til det nuværende Lovforslag er det netop — efter min Mening med fuldkommen Klarhed — godtgjort, at der aldrig har være lovet Island nogen „Constituante“ — det er det, der bliver fordret paa Island — men kun, at en local Forsamling af Is-

lændere paa Island skulde blive hørt, fordi man fandt, at den Repræsentation, som Island havde havt paa den grundlovgivende Forsamling, deels var for lille i Tal, deels efter den ved Omstændighederne nødvendiggjorte Form, hvori de islandske Medlemmer af samme vare bleve kaldede, nemlig som kongevalgte, kunde gjøre det onskeligt, at Spørgsmaalet forhandlede paany. Det er ligeledes i det nævnte Bilag godtgjort, at man senere fra islandsk Side har opgivet Fordringen om en saadan Constituante og har erkjendt, at Althinget var den rette Repræsentation til at forhandle paa Islands Vegne ogsaa om denne Sag; thi, om der end ganske vist af og til er fremkommet et Postscriptum med Dasser om en særskilt Forsamling, saa er det dog aldrig i den senere Tid for Alvor blevet gjort gjældende, at der ikke lovlig skulde kunne forhandles med Althinget om denne Sag, og at en Forhandling om samme med dette ikke skulde indeholde en fuldstændig Indfrielse af det givne Løfte om at høre en særlig Forsamling. Dette er altsaa godtgjort i de Motiver, hvormed den ærede Minister selv har ledsaget Regjeringsudkastets Forelæggelse, men jeg troer, som sagt, ikke at have misforstaaet ham, naar jeg siger, at han nu ikke destomindre talte om en særlig Forsamling paa Island, der maatte vælges til Sagens Behandling.

Hvad de leilighedsvis af Ministeren gjorte Bemærkninger angaaer, da skal jeg ikke nu opholde mig nærmere ved dem efter den hele Stilling, som Sagen har faaet. Jeg skal kun gjøre opmærksom paa det mindre Rigtige i Ministerens Indvending imod den Bestemmelse i Udvalgets Forslags § 3, at kun den foreløbige Decision af, hvor en Sag skal indbringes, om for Rigsdagen eller for Althinget eller paa begge Steder, skal ligge hos Regjeringen, men at dennes Afgjørelse ikke kan være bindende. Naar han henviste til, at man vilde have fuld Fyldestgjørelse deri, at Bedkommende jo var ansvarlig for Rigsdagen, saa skal jeg dertil svare, at der altsaa efter Ministerens Mening ikke vilde være Andet for end at indbringe Sagen for en Rigsret — han gjorde jo der gjældende, at det ikke vilde føre til Noget at gjøre Spørgsmaalet til Gjenstand